

Н.Янков. В Гърция ние отидохме, за да върнем визитата на двата техни съюза след многократни срещи с тях на наша територия. Тогава отношенията ни бяха добри. Това беше първото пътуване на български писатели в Гърция след войната. Задачата беше да се сключи договор. Бяхме гости на двата техни съюза - на левия и на официалния. Оказа се, че те имат и още един, трети съюз.

На път за Гърция пътувахме с влак. Тръгнахме сутринта. Около обед пътническия влак спря на Дупница. Димов посочи с ръка и каза: "Ей, другари, тук е протекло моето детство". След като влака трugна, завърза се разговор за "Тютюн". Тогава каза, че града много се е променил, макар че атмосферата на провинциалното градче, което той помни, се е запазила. Разказваше, че е прекарал самотно своето детство и че още като дете са му правели впечатление социалните различия в града. Той разказваше на кое място в града са живели и че край тях са живели по-заможни хора. Но по-нататък бил вече края на града със своята беднота. Разговаряхме тогава за "Тютюн", за неговите прототипове, за писмата, които е получавал от хора, познали се като прототипове на неговите герои. Разказваше имената им.

М.Калчев. Когато ставаше въпрос за Барбара ми е казал, че в Дупница е имало такава жена, която му е правила впечатление като витална личност. Питаше се защо работничката трябва обезателно да бъде революционерка. Казвал ми е също, че когато е създавал образа на Манс е имал предвид Емил Шекерджийски и хора като него. Жената на Шекерджийски е жива. Тя може да каже от къде е родом той. Тя се казваше Сибила. Димов много харесваше това име и много обичаше дъщеря си Сибила. Когато пътувахме за Гърция ми е говорил с голяма любов за нея. И същевременно с голяма тревога, защото била много буйна.

Др.Асенов. Познаваше много добре митологията. Когато разглеждахме старините в Гърция, той взе думата на едно място от екскурзоводката и започна сам да разказва. Тогава показва завидно познаване на митологията и на древногръцката литература. Направи това вероятно, за да произведе впечатление на нашата преводачка, която беше женена за грък и връждебно настроена към нас. Но той я харесваше. Ухажваше я много елегантно и тя поумекна.

Н.Янков. За Спасуна съм му казал, че едно от нещата, които са ми харесали от първ прочит в романа, това е тя. Той казваше, че това е пролетаризираната българска жена, която по произход е селянка. Нашата селска жена се разви в две посоки - пролета-